

Ser just

Dij, 24/10/2019 per Josep Maria Solà

[Mirant el text](#)

La coneguda paràbola del fariseu i el cobrador d'impostos que van al temple a pregar la llegim a l'evangeli d'aquest diumenge (Lc 18,9-14). Fixem-nos que la introducció de la paràbola ens adverteix que els destinataris són els qui es refien de ser justos i en la conclusió s'afirma que va ser el cobrador d'impostos el que va tornar a casa seva justificat.

El concepte justícia i el seu paral·lel ser just o ser declarat just és un concepte molt arrelat en l'Antic Testament. Per damunt de tot el qui és just és Déu. "Ell sempre és just en el seu comportament. És el Déu fidel, sense cap culpa, és bo i és recte" (Dt 32,4); també ho diuen els salms: "El Senyor que és just estima la justícia" (11,7); "El Senyor és just i benigne" (116,5); "Tu ets just, Senyor, i són justes les teves sentències" (119,137).

Si tal com diu Isaïes, a propòsit del servent del Senyor, "ell que és just farà justos als altres" (53,11), amb més propietat es pot afirmar que el ser just de Déu pot fer que hi hagi homes justos. Així trobem que Déu veu que Noé és l'únic home just de la seva generació (Gn 7,1). Noé és el primer que en l'Escriptura és anomenat just. Molt més interessant és el cas d'Abraham per les connotacions que es poden establir amb la pregària del cobrador d'impostos. "Abraham va creure en el Senyor i el Senyor li ho comptà com a justícia" (Gn 15,6). Creure en el Senyor s'ha d'entendre no com adhesió a lleis o dogmes, sinó en recolzar-se fermament en Déu. Abraham renuncia a cercar en ell mateix la pròpia seguretat i confia plenament en Déu, tant pel que fa a abandonar la terra dels seus orígens com pel fet d'esperar una aparentment impossible descendència. Per això a Abraham se'l considera un home just, la seva justícia és reconeguda i acollida per Déu mateix que és just.

La pregària del cobrador d'impostos demostra una total i plena confiança en Déu. Reconeixent el seu pecat, espera de Déu refer unes relacions trencades. No és com la pregària del fariseu que, més que una pregària, és una autocomplaença basada en el pretès compliment de bones obres, amb l'agreuïant del menyspreu envers als altres (Sl 31,19). El fariseu oblida el que diu el Deuteronomi: "No diguis: el Senyor m'ha concedit conquerir aquest país perquè sóc just" (Dt 9,4).

L'afirmació de que Déu és just arrela en una imatge que prové del món judicial que imagina Déu seient en el seu tron i pronunciant sentències i fent justícia. El salm 89 corrobora aquesta forma de pensar quan diu: "El dret i la justícia sostenen el seu tron". Quan el text diu que el fariseu i el cobrador d'impostos pujaren al temple a pregar, no està dit perquè sí. Si admetem que l'arca de l'aliança era el tron de Déu i aquesta estava en el temple en el sant dels sants, no es difícil concloure que els jueus entenguessin que des de la "shekina", la presència de Déu establerta en el sant dels sants, Déu podia fer una declaració de justícia.

El cobrador d'impostos forma part del col·lectiu de marginats i menystinguts per la religiositat jueva. Que aquest surti justificat fa evident el que "el Senyor fa justícia als oprimits" (Sl 103,6; 146,7) i "s'aixeca per fer justícia a tots els oprimits de la terra". El pronunciament de Jesús dient que és el cobrador d'impostos el qui se'n va a casa justificat està en sintonia amb el pronunciament de Déu; alhora desfà

qualsevol mena d'equívoc que hi pugui haver per saber en que consisteix el ser just davant de Déu.

Diumenge 30 durant l'any. 27 d'Octubre de 2019